

פרטיכל מישיבה של הועדה לעניני פנים

שהחקיימה ביום ב', ט בסיון הש"ט (6.6.1949)

בשעה 9 בבקר.

נוכחים:

- 1 { בן-צבי יצחק
- 2 { גורי ישראל
- 3 { דובדבני יחיאל
- 4 { זרהפטיג זרה
- 5 { כהן אידוב
- 6 { סנה משה
- 7 { פראי אלעזר
- 8 { פרידמן-ילין נחן
- 9 { שפטל אריה
- 10 { ז'בוטינסקי ערי

מוזמנים:

- 1 { ניר נחום - יו"ר ועדה החוקה, חוק ומשפט.
- 2 { הורנשטיין - ממשרד-הפנים.
- 3 { וילקנפלד ח. - ממשרד-המשפטים.

ועדריים:

- 1 { הכהן דוד
- 2 { סופיק טובי
- 3 { חושי אבא
- 4 { מינץ בנימין
- 5 { ספיר יוסף
- 6 { סיף אלדין זרעבי

היו"ר:

ז. זרהפטיג.

סדר-היום:

- א) חוק לתיקון פקודת הרשויות המקומיות (מס עסקים) חש"ט-1949.
- ב) חוק כלי-היריה חש"ט - 1949.

מל/מב

ישיבה ט'
ועדה לענייני פנים

הורגשטיין:
משרד-המשפטים

בשנת 1945 כשהעיריות והמועצות המקומיות היו
במצוקה, כפי שהן כיום, הוצע להטיל מס חדש -
מס עסקים, נוסף לכלל המסים האחרים. נוסף למס על רכוש או החזקה רכוש
הוטל גם המס על הנהלה עסקים, בחי-מלאכה ובעלי מקצועות הפשיים.

בשנת 1945 הוטל המס הזה שהתיר למועצה המקומית
או לעירייה להטיל את המס החדש הזה. גובה המס היה צשצצצ מקסימום בשיעור
של 60 ל"י. נוסף לכך קבעה הפקודה, כי מה שנוגע לגביה, הרי דין המס
הזה הוא כדין יתר המסים הנגבים ע"י המועצות המקומיות והעיריות.

הפקודה הנ"ל משנת 1945 חוקנה בשנת 1948 ולפיה
העלו את המקסימום ל-120 (במקום 60). כעת תחה לחץ העיריות, שהממשלה
רואה אותו כמוצדק, מציעה הממשלה לכנסת לאשר את העלאת המקסימום הזה
ל-150 ל"י.

בקשר לגביה המסים העירוניים וגם מסי הרשויות
המקומיות נכנסה לחוקפה פקודה חדשה בשנת 1946 אשר לפיה, אם אדם אינו
משלם את המסים בזמן, עד כעבור 6 חדשים מיום החשלום, עליו לשלם מס
פגורים בשיעור של 20% מגובה החוב. הדבר ידוע לנו לגבי מס הורקו.

הואיל ומס עסקים הושווה ככל יתר מסי העיריות
והמועצות המקומיות, יש להטיל גם במקרה זה קנס בשיעור 20% עבור
פגורים בחשלום.

א. פראי:
אני מציע תיקון: במקום שנאמר 150 אני
מציע 1000, לפי הדרוג בהכנסה.

אני מבין שזהו החלק הראשון מכל מסכת המסים.
שמענו שקיימת ועדה ליד משרד-האוצר, שהגישה דו"ח בדבר תיקונים מסויימים
2/

מל/מב

ישיבה ט'
ועדה לעניני פנים

א. פראי:

בקשר לשיטת המסים ומכיון שאנו דנים עתה בסעיף זה, יש לחקן אותו לפי הנוסח במוצע. לא יתכן, שלא תהיה הבחנה בין מס המוטל על בעל-מלאכה קטן או בעל-חנות לבין בית-חרושת גדול, והסכום של 150 ל"י איננו מניח כמעט מקום עבור דרוג פרוגרסיבי בהחאם להכנסות.

ידוע לי, שהועדה הנ"ל שהזכרתי הציעה גם על מתן רשות לרשויות המקומיות לגבות גם חוספח למס-ההכנסה, וכל עוד התוספת הזו איננה אנו צריכים להבטיח הכנסות לרשויות המקומיות.

היו"ר ז. ורהפטיג: דרוג פרוגרסיבי אפשרי גם בגבול של 150 ל"י מ-1 ל"י עד 150 ל"י והטלת גובה המס נחונה בידי המועצה המקומית או העירייה לפי ראות עיניה. אם נעלה את המקסימום ל-1000 ל"י, הרי תהיה תמיד התחרות בין הממשלה ובין הרשות המקומית, כי אי-אפשר יהיה להטיל פעמים מסים. אם הרשות המקומית תגבה מסים של 1000 ל"י, לא תוכל הממשלה לגבות מסים יותר גבוהים.

ג. ניר: חברת החשמל, גם היא עסק עם דיבידנדים של 7%, ויאם נטיל על חברת החשמל מס של 150 ל"י בלבד, אז זה יספיק לה בהחלט לשלם גם לממשלה וגם לעירייה, וגם למקומות אחרים שהיא קיימת שם. מדוע לא נטיל על חברה זו, למשל, מס בגובה של 1000 ל"י?

הורנשטיין: אמנם בערים הגדולות יש גם עסקים יותר גדולים, אבל הדרוג אפשרי גם בגבולות של 150 ל"י, ויש דרוג לפי כל מיני שיטות. למשל, שיטת "הקשורים".

מל/מב

ישיבה ט'
הועדה לעניני פנים

הורנשטיין: אשר לגובה המס, הרי עד כמה שידוע לי עיריית תל-אביב, שהיא העירייה הגדולה ביותר, לא בקשה להעלות את המס ליותר מאשר - 150 ל"י; ועיריית חיפה, למשל, הטילה רק מקסימום של - 60 ל"י, בוצ' בזמן שלפי החוק היא יכולה להטיל קנס של - 120 ל"י.

כמו"כ אפשר לגבות את הקנס עבור כל מקום ששם קיים העסק, למשל: חברה החשמל צריכה לשלם את הנזק בכל מקום שהיא קיימת. הממשלה, בכל אופן, אישרה סכום של - 150 ל"י, בהחאם לדרישות של עיריית ת"א והרשויות המקומיות.

ג. נייר: אשר להתחרות שתבוא, כביכול, בין הרשות המקומית לבין העירייה, הרי במקום שהרשות המקומית או העירייה יהנו מהכנסות גדולות של מסי עסקים - הרי מקומות אלה יהנו פחות מההענקות של הממשלה (סובסידיות) - רמת-גן, למשל, שבה נמצאים בתי-חרשה גדולים כגון: "עסיס", "עליה", "צ.ד." ואפילו קרניצי בעצמו, יכולה להנות ממסי-עסקים ואז לא תבוא בדרישות לממשלה. ולכן, צריך לאפשר להטיל מס בשיעור של - 1000 ל"י.

ד. ז'בוטינסקי: אני מציע להוציא מהגדלה זו של מס-עסקים את אזור ירושלים, ולקבוע שם את המקסימום ל- 75 ל"י, וזאת בהתחשב עם העובדה שהממשלה רוצה לעודד פיתוח והעברה של עסקים לירושלים.

א. כהן: עליה של - 30 ל"י (על 120 ל"י) מראה על מגמה של תוצאה מסוימת, כפי הנראה היה לחץ מצד העיריית להעלאת מס-העסקים. לפי דעתי, עליה של - 30 ל"י בלבד היא מינימלית. אני מסכים שבגלל הצרכים של הפיתוח הכלכלי של הארץ, ~~אדאפציה~~ הרי כפי שנהוג בכל העולם, הולכים בכוון של הורדת המסים, והטלת מסים

א. כהן:

באה כאמצעי לעצירת התפתחות מסוימת - התפתחות אינפילציונית, למשל.

לפי דעתי, יש להעלות קצת יותר את המסים,

נניח - 200 ל"י, אבל אי-אפשר להטיל מס-עסקים בשיעור של - 1000 ל"י,

כי הטלת מס כזה, שהוא מס עזר עבור שרוחים עירוניים, תטיל פחד על

בעלי-עסקים וזה בהחלט בניגוד למטרותנו: לעזור לפיחות הארץ. אם יהיה

מאין לקחת - הקת הממשלה, ולא הרשויות המקומיות. הממשלה צריכה להיות

בעלת החכנון הכלכלי של הארץ והעיריות, או הרשויות המקומיות, צריכות

רק לספק את השרוחים המקומיים, ולכל היותר להנות גם מהענקות הממשלה,

אם זו האחרונה תמצא לנכון לעשות זאת.

חושבני, שיש להחזיר את החוק לממשלה עם המלצת

להגדיל את המס לסכום קצת יותר גדול מ-150 ל"י כפי שהחליטה.

י. בן-צבי: מה הן התקנות של מסי-עסקים בערים שונות ומה

הוא המינימום?

א. פראי: אני מציע לתקן: דרוג לפי מחזור העסקים.

י. דובדבני: ברצוני לציין שיש מספר ניכר של רופאים ומשרדי

עורכי-דין, שרווחיהם גדולים למדי, ואפשר

בהחלט לחשוב אותם כעסקים. מדוע לא להטיל מסי-עסקים גם עליהם?

היו"ר ז. ורהפטיג: למר בן-צבי - המינימום הוא לירה אחת

והמקסימום - 150 ל"י. בשום מקום (מחוץ לת"א)

לא ניצלו עד עתה את המקסימום של 120 ל"י.

מל/מב

ישיבה ט'
הועדה לענייני פנים

היו"ר ז. ורהפטיג: למר דובדבני: מחנהל עכשיו משפט בענין זה בתל-אביב, שלפיו ייקבע אם עורך-דין זהו עסק או לא, והיות ומחנהל כבר משפט כזה, שפסק-דינו יהיה עקרוני, לא כדאי לנו להכנס לדיון בענין זה.

הורנשטיין: לדברי מר א. כהן: עד עתה לא היחה שום דרישה להעלות את המס ליותר מ-150 ל"י.

אשר להטלת מס של 1000 ל"י, יצא שמתוך זה יהנו רק המקומות הברוכים במפעלים גדולים, רמת-גן או חיפה. מקומות אלה יהנו מהכנסות גדולות, בו בזמן המועצות כמו גבעתיים לא חוכלנה אף פעם להטיל מס בגובה כזה. דבר זה יצור אי-שוויון לגבי הרשויות השונות ומוטב להשאיר את גביית המסים הגבוהים בידי הממשלה, והיא תעניק סובסידיות לכל הרשויות במרה שווה.

י. גורי: בעירית ח"א היחה הצעה להעלות את המס ל-200 ל"י.

אינני יכול לתמוך בהצעתו של מר פראי, כי אנו נמצאים עתה במצב של מעבר. קיימת עתה ועדה מתכננת בקשר לשיטת המסים המביאה את הצעותיה לפני שר-האוצר. לפי שעה לא ניתן מהלך להצעות אלה, ורק בדיון על התקציב תנתן הזדמנות להחוכח על נושא זה. יש, איפוא, לפי שעה להעלות את המסים רק בסכום מסוים. העלאה זו גם מוצדקת עקב הירידה בערך הכסף.

י. בן-צבי: אם אנו דנים רק מבחינה אינפורמלית, כי אז

אין גבול ואפשר להציע אפילו 2000 ל"י.

אין אנו יודעים את צרכי העיריות ולא את האפשרויות של העיריות, אנו

יודעים רק זאת שהעיריות זקוקות לכסף. העלאה זו שהוצעה לנו, נעשחה

בודאי חוץ התיעצות בין הממשלה והעיריות, ולכן יש להשאיר את הסכום כמו

י. בן-צבי:

שהוא, בפרט לאחר שהוא נתון לשינויים מרי שנה בשנה.

א. שפטל:

מדוע אין החוק הזה מבריל בין ערים גדולות
לבין ערים קטנות? במושבה, למשל, העסק/ הגדול
ביותר איננו מגיע בגדלו לעסק בינוני בת"א.

היו"ר ז. ורהפטיג:

למר שפטל: - אי-אפשר להבריל בין עיר גדולה

למורשבה. יתכן בהחלט שבמושבה יקום עסק שיהיה

בהרבה גדול מאיזה עסק אחר בת"א. (גם כיום בירה "נשר" בראשון-לציון
הוא עסק די גדול).

מהו בערך סכום ההכנסות ממס-עסקים בעירית ת"א?

י. גורי:

הכנסות עירית ת"א לשנה ממס-העסקים מגיעות

ל-120 אלף ל"י.

היו"ר ז. ורהפטיג:

להצבעה הועמדו שלוש הצעות:-

(1) של מר פראי: מקסימום של -1000 ל"י בהתאם

למחזור הכספים של כל עסק.

(2) של מר כהן: להעלות את המקסימום ל-200 ל"י

(חיקון: ל-250 ל"י).

(3) של מר ז'בוטינסקי: להוציא מהכלל את אזור

ירושלים ולהעמיד שם את המקסימום ל-75 ל"י

(מר שפטל: להוסיף גם ערים כגון לוד ורמלה

הנחשבות לערים הזקוקות לפיתוח).

מל.

מר הורנשטיין:

אשר להצעת מר ז'בוטינסקי, הרי הטלת המס נחונה לשיפוטה של העירייה. ומדוע זה להטיל סייגים, אפילו על עיריית ירושלים הזקוקה לכספים, במקרה שהיא תמצא לנכון להטיל את המכסימום על עסק גדול הנמצא באזור שיפוטה? אם מצב העסקים יהיה ברע - הרי המס ניהן לדרוג.

ה ח ל ט ה :

ברוב קולות נתקבלה ההצעה להעלות את המס ל-250 ל"י (במקום 150 ל"י).

א. כהן: במקום מס פגורים אני מציע "מס השהייה".

x . x . x

(ב) חוק כלי הירייה תש"ט-1949.

היו"ר ז. וורהפטיג:

הערה לסדר: החבר פ. ילין הציע להזכיר למשרד הפנים בנוגע לזרור הדיון על אקח החקציב לשעת חרום בקשר לשרוהים ביפו. יש להזכיר למשרד הפנים להביא בפנינו את הענין בישיבה הקרובה.

א. כהן:

לסדר: אני מציע שתבחר ועדה משנה בת 3 חברים שתעבור על חוק כלי הירייה ותביא בפנינו בישיבה הבאה את התיקונים המתאימים. מאידך אני מציע, שכל חברי הועדה יביאו בפני ועדה המשנה כל הצעה וכל תיקון בקשר לחוק הנ"ל.

י. גורי:

אני תומך בהצעה. דבר זה יחסוך לנו עבודה.

י. בן-צבי:

דעתי שנגש עכשיו לנחות החוק הזה מתוך
הנחה שאם תהיינה שאלות, אזי נבחר ועדת
משנה שהיא תבדוק את הניסוח של אותם הסעיפים הקשים.

א. כהן:

ניחות החוק הוא מקום להתגדר בו עבור
יוריסטים מנסחי נוסחאות, ולא יהיה זה

אסון אם נסגור עכשיו את הישיבה.

מ. סנה:

במקרים כאלה מקובל שנבחרת ועדה מצומצמת
ביוחר שבאה בדברים עם המיניסטרונין המעוניין
ולומדת את הדבר מבחינה טכנית ואח"כ מובא הדבר לוועדה. אני מציע, איפוא,
שגם הפעם ננהג בדרך זו.

חיו"ר ז. ורטהפטיג:

אני מציע הצעה שלישית והיא, כי נעבור
על החוק, בזמן שנוחר לנו עכשיו, ונקבל
את הדברים שמחוך פרינציפ אפשר לקבלם. במקרה שלא נספיק לעבור על כל החוק
נבחר בוועדת משנה שחדון באופן יסודי על אותם הסעיפים שיראו לנו כבלתי
מובנים.

ההצעה נתקבלה.

הערות והצעות בקשר לחוק כלי היריה, תש"ט-1949.

=====

לסעיף 3:

יש למחוק את המלים כחב-היתר ולהכניס במקומם -"רשיון", כי
אין שום הבדל במובן, ורצוי להשתמש תמיד באותו המונח.

מ. סנה: אני מציע לעשייה נשק חמצא אך ורק בידי הממשלה ולא
בידי מוסדות פרטיים. ולא רק יצור הנשק יעשה ע"י מוסדות
ממשלתיים, אלא גם היבוא והיצוא.

י. גורני: אין באפשרותנו לדון ו להחליט על כך, כי צריך קדם

מל.

י. גורי: - כל את תווח דעתו של שר הבטחון בענין זה ורק

אח"כ נוכל לדון בדבר.

היו"ר ז. ורהפטיג: את הדיון בפרטי החוק נמסור לוועדת המשנה

וועדת המשנה תבוא בדברים עם משרד הבטחון.

לסעיף קטן 4: "רשיון" במקום "כתב-היתר".

לסעיף קטן 5: במקום לא יעסוק אדם - לא יעשה אדם עסק.

למען קטן

לסעיף 6:

י. גורי: יש להבריל בין החסנה לבין חיקון. החסנה אינה מלה ברורה. האם כל מי שיש לו רשיון החסנה יכל למסור לי נשק לחיקון ?

מר וילקנפלד: אפ יש לאדם רשיון לעסוק בהחסנה וחיקון אסור לו לקבל מאדם אחר חיקון כלי יריה, אלא אם לזה האחרון יש גם-כן רשיון להחזיק כלי יריה.

היו"ר: סעיף 6 מלמד אותנו שכל אדם שיש לו כלי יריה יכל למסור את הנשק לאדם אחר להחסנה או לחיקון, אבל אפשר להוסיף בסוף סעיף 6: לפי סעיף 8 ב'.

א. שפטל: מה בענין כדורים ?

היו"ר: גם זה נכלל בחוק. כדורים נכלל במלה "תחמשת" כמו"כ אני מציע לאחד את הסעיפים 5 ו-6. לסעיף 5 יש לחקן: במקום בתי עסק- עשיה עסק.

לסעיף 7:

יש לציין: "כל מטווח קליעה העלול להמית אדם".

מל.

לסעיף 8 ב'6:

היו"ר ז. ורהפטיג: הערתו של מר גורי ומתייחסת לסעיף 6'
מתייחסת גם לכאן, והיא: יש להבדיל בין החסנה ותיקון.

ג. ניר: אני מציע כי אחרי המלה "לאחר" נוסף אח
המלים: "שיש לו רשיון לקנות".

הורנשטיין: הרשיון צריך להיות כזה: מותר למכור לפי
שיש רשות לקנות.

א. כהן: במקרה שלאדם יש מחסן כלי נשק האם הוא
יכל למכור כל רובה הנמצא ברשותו לכל מי שיש לו רשיון
קניה, או שעליו לקבל רשיון מכירה עבור כל רובה לחוד.
מר וילקנפלד: הממשלה חייבת לדעת במל מקרה ומקרה מי
קנה כלי ירייה ואצל מי נמצא הנשק, וכמה.

לסעיף 9'6:

סעיף זה כולל גם העברה באמצעות דואר.
היו"ר ז. ורהפטיג: יש לתקן את הניסוח של סעיף זה.

לסעיף 10.

האם יש הבדל בין יובל, ישא ויחזיק ?

הורנשטיין: יחזיק - מחזיק בחדרו או בחצרו.

ישא - נושא על גפו. נושא עמו.

כמו"כ יש גם הבחנה בעונש, אם הנשק נמצא בחדר, או
שהאדם נושא אוחו עמו.

ג. ניר: אולם יש להבחין בין עונש לבין סתו רשיון.

מר וילקנפלד: אין כל הבדל בכך. אפשר להקלי י וחר במתן

רשיון החסנה, אולם יש צורך להקפיד במתן רשיון נשיאת
נשק.

מל.

וילקנפלד: כמו"כ כדאי להוסיף: במקום לא ישא
אדם כלי יריה - לא ישא על גופו... כי להתזיק נשק
בבית זוהי עברה פחות חמורה ומשום כך צריכה להיות
הבחנה בין החזקה לבין נשיאה. נשיאה צריכה להיות חמורה
יותר לא רק לגבי העונש, אלא גם לגבי מתו רשיון.

י. בן-צבי: לא מדאיג אותי אם אדם הנמצא בתל-אביב ישא
נשק או לא, אבל מה יהיה הדין לגבי תושב נקודות ספר,
או כפרים נדחים, במקום שתמיד צפויה סכנה של חדירה. האם
גם במקומות אלה אסור יהיה להתזיק או לשאת נשק, אלא
עפ"י רשיון מיוחד? לפי דעתי איסור כזה יכביד על שמירת
הבטחון האישי של אדם היוצא, למשל, לעבוד בשדה מרוחק.
הורנשטיין: במקומות כאלה יש לבקש רשיון מיוחד לנשיאה
נשק.

הי"ר ז. ורהפטיג: כתוב בחוק כי אסור להעביר נשק ממקום
למקום, אלא עפ"י רשיון מיוחד. מה הדין לגבי אדם הנושא
נשק והנמצא בחנועה? יוצא שהוא עובר ע"י כך על החוק
של "לא יוביל ממקום למקום".

י. גורי: יש להבדיל בין: נושא, מוביל, מחזיק.

הורנשטיין: "לא ישא" כולל כבר לא יחזיק.

לסעיף 11.

לסעיף קטן 5: - ניתנת ארכה ליורשים, כדי שלא יואשמו
בעבירה של החזקת נשק ללא רשיון.

כאן ניתנות הקלות לישובי ספר.

לסעיף 12

הצעה: למחוק את המלים: או פקיד אחראי אחר. צ"ל: המוכתר,
או מזכיר הקבוץ.

מל.

היו"ר ז. ורהפטיג. אני מציע למחוק את סעיף א' של סעיף 12, כי ברור שרשות מוסמכת יכולה לתת רשיון לכל מי שהיא רוצה. י. בן-צבי: הסעיף אינו מיותר, כי ישנם לפעמים קורה שאי-אפשר להתקשר עם הרשות המוסמכת, ויש צורך להתקשר עם מוסמח אחרים, ויש גם מקרים מיוחדים שבהם צריך המוכתר על דעת עצמו למסור נשק לכל אדם אחר לפי ר/אות-עיניו.

היו"ר ז. ורהפטיג: אני חושב שיש צורך לנסח את החוק בצורה אחרת² במקום "פקיד" צ"ל "נושא תפקיד".
א. שפטל: האם רשות מוסמכת הוא גם שר הבטחון ?

היו"ר ז. ורהפטיג: רשות מוסמכת לפי החוק הוא שר הבטחון או שר הפנים.

כמו"כ אפשר לדעתי לאחד את פסקה א' ו-ב' ואז תהיה פסקא ג' מיותרת.

מ. סנה: מבחינת ההגיון זה נכון, אולם מבחינת החוק זה יכול להזיק. יש כאן בלאו הכי כעין פרצה בחוק, בגלל המצב המיוחד של ישובי הספר, כי הוא מאפשר לתת רשיון לאדם לשם הגנתו. אם הישוב אץ צפוי לסכנה, הרי ניחנת כאן כאילו זכות קולקטיבית לישוב להתזיק נשק. לפיכך צריכה להיות הוראה מפורשת, כי לכפר יש רשות קולקטיבית להחזיק נשק (כמו בפסקא א') ובעת סכנה יכל האחראי לחלק את הנשק לפי ראות עיניו (פסקא ג'), ומכיון שסכנה כזו צפויה להרבה נקודות ספק בארץ, הרי פירוט החוק והדגשה מיוחדת בקשר לנוהג חלוקת הנשק בכפר דרוש בהחלט.

א. כהן: מבחינת המצב שאנו שרויים בו אנו זקוקים אמנם לרשיון קולקטיבי להחזקת נשק, אבל ענין חלוקת הנשק לפרט

מל.

א. כהן: ונשיאת נשק מהווה פרצה חמורה בחוק, כי כיום הדבר הוא אקטואלי לגבי חלק ניכר של הארץ ובתחומים של אלפי ק"מ. אני מציע שועדת המטה תדון בפרוט על החוק הזה, ויש לנסחו באופן מיוחד.

י. דובדבני: חוק זה חיוני בהחלט, כי יש ענין של שמירה בשדות מרוחקים. השאלה היא רק לגבי אדם שיש לו רשיון אינדבידואלי לנשיאת נשק, אם גם הוא צא סר למשמעתו של המוכתר של אותו מקום.

היו"ר ז. ורהפטיג: החוק אינו מבדיל בין רשיון אינדבידואלי של אדם הנמצא בעין-חרוד, או זה הנמצא בתל-אביב. הבעיה כאן היא לגבי הרשיון הקולקטיבי.

א. כהן: מה זה "בתחום הכפר" ?

מ. סנה: לתחום הכפר יש להוסיף את כל קרקעות הכפר.

י. גורי: יכולה גם להיות שכונה מבודדת שאינה כפר. מוטב, איפוא, לנסח במקום "כפר" - "נקודת ישוב". כן צריך להתליף את המונח מוכתר במשהו אחר.

י. בן-צבי: מוכתר פרושו "זקן הכפר".

אם נשנה את המלה כפר ל"נקודת ישוב" אזי כל מקום אחר יכל להקרא בשם נקודת ישוב.

י. גורי: שכונה מבודדת בירושלים אי אפשר שחקרא

"כפר", אולם אפשר לקרוא לה "נקודת ישוב".

לפסקה ג': מה יקרה אם למוכתר יש רשיון

אחד עבור 5 רובים שברשותו, ועליו לשלוח לתפקיד

10 איש. האם ינתן לאנשים אלה רק כתב הרשאה והרשיון

ימצא בידי המוכתר ?

מ. סנה: עבור כל רובה דרוש רשיון מיוחד.

ג. ניר: זה יגדיל את מספר הפקידים באופן ניכר, כי על כל רשיון וכתב הרשאה צריך לכתב את מספר הרובה והמטרה של שלשמה נשלח האדם.

מ. סנה: אין אנו צריכים להחמיר בנשיאת נשק, בנקודות הישוב שלנו, יותר מאשר האנגלים החמירו.

מר וילק פלד: ישנה כאן אי הבנה, כי אצלנו הנשק שייך למדינה.

בדרך כלל יהיו חתנות שוטרים או נוטרים בכל מקום ולהם יהיה רשיון מיוחד לנשיאת נשק. מגמת החוק הזה היא רק לגבי מקרים מיוחדים.

י. דובדבני: המונח כפר הוגבל ל-2000 נפש. ואם יש נקודה קקריה-עמל, למשל, המונה כיום 1500 נפש ועלולה במשך זמן קצר לעלות על 2000 נפש - האם תהיה זו אז עיריה ? מטוב להגדיל את המספר ל-6000 נפש.

היו"ר ז. ורהפטיג: במקום שיהיה ישוב גדול, אשר צפויה לו סכנה תעבור השמירה לידי הצבא. החוק הוא רק לגבי נקודות קטנות שלא כראי להחזיק שם צבא.

ג. ניר: אני מציע לקבוע ולנסח את החוק בלי לפרש במספר החושבים. במקום זה לכתוב: "כפר" פרושו כל ישוב שעליו המליץ שר הבטחון בתור "כפר" לגבי סעיף זה של החוק.

מל.

ע. ז'בוטינסקי: אני מתנגד לכל החוק הזה, שהוא מעליב
נוסח

לגבי אזרחי ישראל. בדעתי להציע חוק פרוביזורי: "כל

בעל זכות הצבעה בישראל, אשר מלא אח חובת השרות בצבא רשאי

לשאת נשק פרטי. שר הבטחון רשאי להגביל את סוגי הנשק

אשר יכל להתשב כנשק פרטי".

הפרינציפ של החוק הוא בזה: היות וכל הארץ נמצאת במצב

חירום וקשה לקבוע מהו גבול הסכנה.

מ. סנה: נצטרך לברוח מהארץ אם כל אדם ששרת בצבא יהיה רשאי

לשאת נשק.

א. שפטל: לפי דעתי יש להרחיב את החוק הנ"ל לא רק לגבי

כלי יריה, אל גם לגבי רומח, אף סכין וחניתות.

מר וילקנפלד: בנוגע לשמוש בפגיונות שנו חוק מיוחד

(סעיפים 90 ו-91) האוסרים להביא, למכור לשאת וליצר

פגיונות וסכינים, אלא ברשיון מיוחד.

י. בן-צבי: לסדר: מחוסר זמן מספיק, אני מציע למנות עתה ועדה משנה

שתעבור על כל סעיפי החוק, יחד עם נציגי משרד הפנים

ומשרד המשפטים, ונחביא אח"כ בפני הועדה את הצעותיה המתאימות.

תוסכם להצעת מר י. בן צבי ונבחרה ועדת משנה בת 3 חברים.

חברי הועדה:

ה' ז. ורהפטיג

מ. סנה

י. בן-צבי.

חברי הועדה לעניני פנים נתבקשו גם הם להביא בכתב את הערותיהם לוועדת

המשנה.

מל.

יש לי שאילחה.

י. גורי:

נמצא בידי מכתב שנשלח לרשות מקומית (עיריית תל-אביב) בחתימת שרדהדת'ת ושר הפנים. המכתב הוא בקשר להסדרת השרותים הדתיים במקום ומסתמך על תקנות לשעת חירום. בקשר לנ"ל ברצוני להעיר:

(א) חושבני שהסדרת ענינים דתיים אין לסמוך על תקנות לשעת חירום.

(ב) כאן קובעים פרצדנט שלא היה קיים בפרקטיקה של ממשלת המנדט. לפי חוקי המנדט יכל היה אמנם הנציב העליון להטיל על רשות מקומית להוציא כספים למטרה מסוימת, אבל לא יכל היה למעשה לחייב את הרשות המקומית להוציא כספים על דברים שהרשות המקומית אינה מסכימה להם.

כאן אנו עדים לכך שהשלטון מחייב את הרשות המקומית להוציא כספים לצרכים דתיים, לפי השעור ששר הפנים ושר הדתות קובע.

הענין מחייב לדעתי דיון דחוף. בקשר לשרותים הדתיים אין עדיין תקנות ומדוע זה להשתמש בתקנות לשעת חירום, לשם הסדרת הצרכים הדתיים ?

את הישיבה הבאה הוחלט לקיים ביום ב' ט'ז בסיון 13.6.49 בשעה 9.00

x x x